

קו התפר

החומר הדביק הזה שאנו מכנים זהות, אינו בעל אופי יציב. הזהות הינה מרובת פנים, מצטברת ומשחזרת את רצונותינו ותשוקותינו – המנוסחים שוב ושוב. לעתים אנו ממקסמים אותה למען הקשר עם האדמה אותה אנו מכנים מולדת; ולעתים אנו מייחסים את השייכות שלנו לדת כזו או אחרת. פעמים אחרות, אנחנו נצמדים לרעיון או אידיאולוגיה, או להפך: או אפילו לשבט. זה המרכיב היסודי בזהותנו. כיום, בחלוף השנים, ולאחר שפרקתי מעלי רבים מן הדברים אשר חשבתי כיציבים, אני משוכנע שבאפשרותנו לחפש את אותם מרכיבי הזהות. למצוא את **קו התפר** המפגיש ביניהם ואת סדר החלקים שלהם אצל כל אחד ואחת מאיתנו, מבלי לוותר על העצמי. לעשות זאת בחופש עצמי ללא מיאוס, פחד או בושה. יש להביא בחשבון את המסורת ואת המהילה שלה בכל מרכיבי החיים של הפרט, מבלי לאפשר למדיניות פוליטית דכאנית, או ל"מוטיבים" בעלי אינטרס לחדור לליבת הזהות שלנו ולזהם אותה. אין זה סותר את העובדה שפלסטיני זה או אחר הוא אזרח מדינת ישראל, רק משום שנותר בה לאחר הנכבה ב-1948. הוא מחזיק בתעודת זהות ישראלית, בניגוד לפלסטיני אחר שחי בצלה של הרשות הפלסטינית, ומחזיק בהיסטוריה שאינה שותפה במלואה עם ההיסטוריה של חברו מלאום ומדת אחרים. כמוהו היהודי אשר הגיע מארץ ערבית, ומכיל את העובדה שהוא יהודי-ערבי ישראלי. כך גם היהודים שהגיעו מרוסיה או מאירופה, או מאמריקה, כשבמטענם שפה, תרבות, מסורת ושורשים. בני ובנות פלסטיני, אויביהם והזרים הקרובים והרחוקים, כולם מבינים שיש להעניק להם את האפשרות לבחור את זהותם בלי שאיש יקבע עבורם את תוכני אותה זהות מלבדם; שחירותם לא תהיה פחותה מחירותם של אחרים. מדוע על תושב עזה לוותר על יכולתו להגדיר את עצמו כעזתי, או פלסטיני, או ערבי, או מוסלמי, או נוצרי, או בן העולם השלישי – או כל אלה יחדיו לפי סדר העדיפות אותו הוא קובע לעצמו? וכך היהודי באשר הוא שיכול לשאת כמה זהויות: ערבי יהודי, מזרחי וישראלי, או: יהודי אירופי, אשכנזי, וישראלי, אשר יש לו את הזכות להגדיר את עצמו ולחפש את **קו התפר** אשר מפגיש בינו לבין עצמו, בינו לבין ארצו, בינו לבין תרבויות אחרות שהוא אוהב ומעריך, בינו לבין האחר בתוכו, או לצידו, ואותו **קו תפר** שיכול להפריד או להפגיש בין כול אלה בעת ובעונה אחת, ומתוך המפגש הזה האמנים המשתתפים מחלצים את סיפורם האישי מקלישאות ומסטריאוטיפים חבוטים בהתמודדות עם שאלת הזהות האישית, התרבותית והלאומית הם נוטלים לעצמם את החופש לצאת כנגד טבואים אישים כלפי עצמם, כלפי החברה וכלפי הפוליטיקה שסובלת מחוסר שוויון וגזענות בינה לבין עצמה ובינה לבין האחר לצד העיסוק בקונפליקט הישראלי-פלסטיני, מתוך מושג **קו התפר** אותו סוג של גבול שמתבטא ב**סימון** ובערעור סימוני של **גבול** קיים: ומושג **הקו הירוק** המסמן את **הגבולות המדיניים של '48 ו-'67** וה**מסמן** חציצה בין פנים לחוץ, שמהדהדים בפעולות השונות של האמנים המשתתפים בתערוכה. וכך **המסע מתנהל** לאורך **קו התפר**, **ששורטט ומסמן** את השהייה והחיים המתמשכים מעבר לצדי הקו הירוק.

פריד אבו שקרה- אוצר התערוכה